

Resan 2006

Förvecklingarnas resa - Vem är Mr Roy?

Från början var rätt många anmälda till resan men av olika anledningar hoppade en efter en av. Till slut var det bara Stefan, Mari och hennes exman Jacob kvar. Stefan lyckades få med en arbetskamrat och hennes man. Ytterligare en arbetskamrat och hennes man anslöt sig senare. Till slut var vi sju stycken förväntansfulla själar som åkte ner till Kerala.

Efter en omtumlande resa från flygplatsen fick vi några timmars vila innan vi blev inslängda i en buss för att åka och bese ett pooram. Det var ett sextiotal utsmyckade elefanter som under stort oväsen tågade in och ställde upp sig på ett fält.

Den mottagning vi fick på barnhemmet var fantastisk. Barnen dansade och sjöng för oss. Mari och Stefan hade också en liten dansuppsvisning för dem. Stefan hade satt ihop ett potpurri av svenska gammeldanser. Särskilt snon blev mycket uppskattad. Inget av barnen hade någonsin sett pardans förut.

På söndagsmorgonen besökte vi Fader Ignatius i hans kyrka. Där var vi VIP-gäster och fick sitta på plaststolar längst fram i kyrkan. I en syriansk kyrka sitter annars alla på mattor på golvet. Männen till vänster och kvinnorna till höger. Vi blev sedan bjudna på frukost hemma hos en av de rika medlemmarna i församlingen.

På måndagen, som för övrigt var Maris födelsedag, hade vi bokat bord på ett annat hotell på kvällen. Mari hade också bjudit in Mr Roy med fru. Mr Roy är en god vän till Fader Ignatius och förmedlar ofta kontakten till honom.

Under eftermiddagen utnyttjade vi hotellets pool. Innan det var dags att gå in i hotellrestaurangen, inväntade vi Mr Roys ankomst. Till saken hör att ingen av oss hade träffat honom tidigare och visste inte hur han såg ut. In genom dörren kommer då den man som vi åt frukost hemma hos efter gudstjänsten på söndagen. Vi tog för givet att det var Mr Roy och började prata med honom, utan att fråga om det var han. Det visade sig att han inte alls hade tid att äta med oss, men insisterade på att betala hela middagen. Vi var helt villrådiga och visste inte vad vi skulle göra.

När vi kom in i restaurangen bad Mari kyparen om råd vad vi skulle äta. Han sa att den mannen var en mycket viktig person för hotellet och föreslog en meny för oss. Efter en god middag åkte vi så tillbaka till vårt hotell och kände att nu måste vi nog ha något stärkande i baren. Efter en stund kommer det in en man och frågar efter Mari Coenraads. Det visar sig vara den "riktige" Mr Roy. Det hade blivit något missförstånd och de trodde att vi skulle ha ätit middagen på vårt hotell.

Vi ville bjuda honom på en ny middag, men istället insisterade han på att bjuda hem oss till sig. Dagen efter var vi så hem till honom och fick en fantastisk middag. Hela släkten var samlad och stod efter väggarna och tittade på oss medan vi åt. I Indien är det gästerna som sitter ner och äter medan värdfolket serverar.

Samma dag besökte vi Sivan på teplantagen uppe i bergen. Vägen dit var slingrande med en fantastisk utsikt. Vi fick komma in och se hur de har det i "statarlängorna" på plantagen. Där inne blev vi bjudna på te och bananer. Kontrasten blev stor när vi samma kväll åt middag hemma hos folk som har det väl ställt.

Dagen efter besökte vi den nygifta barnhemsflickan Priya i hennes nya hem. Där blev vi bjudna på thali (en stor hög med ris och olika grönsaksröror) serverat på bananblad. Hon hade haft väldigt tur och fått en snäll man från medelklassen och ett fint hem. I Indien blir flickorna bortgifta vid 18-20 års ålder. Det är oftast föräldrarna som väljer ut en lämplig make till dottern. Brudgummen måste också betala hemgift till brudens föräldrar. Oftast i guld och kontanter.

Det starkaste intrycket under tiden i Thrissur var nog när vi tog alla barnen med på en heldagsutflykt till Dreamworld, ett vattenland i stil med Skara Sommarland. Under bussresan dit dansade och sjöng barnen i mittgången till högljudd musik. Sedan badade och lekte vi tillsammans med barnen hela dagen, tills det kom ett ordentligt åskväder. På resan hem var det knäpptyst. Alla barnen sov som stockar.

Efter att vi lämnat Thrissur fick vi några dagar i Cochin, den största staden i Kerala. Där åkte vi på sightseeing och såg bl. a. Holländska Palatset, som uppfördes av holländska kolonistörer på 1600-talet. Det är bl. a. känt för sina gamla muralmålningar föreställande de olika hindugudarna. Alldeles i närheten av palatset kan man också se flera av de kinesiska fiskenäten, som hissas upp och ned med hjälp av stora stenar hängandes i rep. I Cochin kan man också beskåda Vasco da Gamas första grav. Han är inte längre begravd där.

Vi besökte också världens största tygaffär, där det sägs jobba 500 expediter.

Efter Cochin åkte vi flodbåt på Backwaters under ett dygn. Backwaters är ett system med miljontals av kanaler som vindlar sig fram genom de omgivande risfälten. Vi åkte i sakta mak längs kanalerna, där vi såg hur folk levde. Kontrasten var stor mot de bullriga städer vi hittills hade sett.

Vi åkte sedan vidare mot Kovalam Beach, som anses vara den bästa stranden i Kerala. Hotellen och restaurangerna står tätt längs stranden. På kvällen när man sitter på någon av restaurangerna och tittar ut över havet, ser man strålkastaren från fyren svepa över stranden och hör dånet från bränningarna.

Under en av våra dagar där besökte vi Keralas huvudstad Trivandrum. Där kan man bl. a. beskåda ett maharajepalats helt i trä med enorma sniderier. Strax intill ligger ett av Keralas största tempel helt byggt i sandsten smyckat med hundratals statyer. I Trivandrum träffade Stefan och Mari en svensk dam som berättade att hon var delägare i ett hotell i Kovalam, där man bl. a. kunde få ayurvedabehandlingar. Hon berättade också att ett annat hotell intill hennes var till salu och hon erbjöd oss också att köpa det. Det var mycket frestande!

Dagen efter bestämde vi att vi skulle titta på hotellet samtidigt som vi tänkte boka tid för massage hos den svenska damen. Det fanns tider direkt så vi bestämde oss för att ta dem. Vi fick lägga oss på britsar i var sitt rum och blev insmorda med oljor. Efteråt sa de att vi inte fick duscha på en timme för att oljorna skulle ha sin verkan. Hur gör vi då? tänkte vi. Vi kunde ju inte ta på oss våra kläder, så kladdiga som vi var. De lånade oss då var sin randig rock, som såg ut som en städrock. Hur ska vi ta oss tillbaka till vårt hotell tänkte vi sedan. Stefan vägrade att gå längs strandpromenaden och förbi alla restauranger iförd denna rödrandiga rock. Vi letade oss då fram genom de trånga och mörka bakgatorna längs med avloppsdikeyn. Till saken hör att innan vi gick till massagen, hade det ösregnat i över en halvtimme, så bakgatorna var också fulla med djupa vattenpölar. När vi lyckligt och väl kom tillbaka till vårt hotell fick våra medresenärer sig ett gott skratt.

Vi fick några sköna dagar i Kovalam innan det var dags att åka tillbaka till Sverige och vardagen igen.